Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 21 | 1. NOVEMBER 1922 | 1. AARGANG

De helliges arvelod.

Av ældste *Sverre Jensen,* Stavanger.

Det karakteristiske ved en fritænker, eller yderligere betragtet, en gudsfornegter, er at han er haabløs. I sin, av indbildning indsnevrede synskreds, betragter han kun dette liv, og ser deri kun et livs begyndelse og ende. Han føder og nærer tanker og interesser, som svarer til et maal fastsat og begrænset kun for dette jordiske liv; interesser begrænset inden et visst omraade, gavnlige for dagen og tiden. Interesser vedrørende guddommelige egenskaper med maal for høiere sfærer fremstiller han i sit sind som drømmeri eller fantasi. Det blir av ham anset som det eneste opnaaelige at leve dette i mange henseender forkuede liv her paa jorden, uten haab om en herligere opstandelse og mulighet for at hæve sig til sfærer som er frigjort fra en djævels magt, men hvor kun Gud troner i sin majestætiske vælde og almagt, omgit av lutter herlighet. Dette liv blir av ham betragtet som en avsluttende periode uten efterfølgende virkninger. Er det sandt dette, at døden er enden paa et liv fuldt av oplevelser og tildragelser, et liv som uomstøtelig stempler at utvikling er det særprægede ved hele livet, at magten og kraften arbeider, og saa pludselig ophører? Umulig.

Hvorledes stiller den alt overveiende del av den kristne verden sig til spørsmaalet «Livet og evigheten?» Jo saaledes: et liv her paa jorden, hvor alt er ondt, og en him-

mel og helvede hinsides. Himmelen bestemt for de gode som tror paa Jesus, helvede bestemt for de onde og hedningene. Med hensyn til den sidste anskuelse har endel kristne moderert litt paa denne lære, saaledes at endel av de bedste hedninger skal faa komme ut av helvedes pine, men hvilken plads disse hedninger skal henvises til, er de likesaa fattig paa oplysning om, som selve deres lære om himmelen og helvede er misvisende og aldeles mangler enhver hjemmel i den hellige skrift.

Det er ikke forenelig med den mindste fnug av retfærdighet at sende til helvede alle dem som ikke har antat, eller maaske aldrig har faat kundskap om de kristnes dogmer og læresætninger, og kanske store, ædle og helhjertede mænd og kvinder sammen med tyve, røvere og horkarle, som ikke fik tid til at sukke før de døde.

For at faa en uomstøtelig forstaaelse om de Helliges arvelod, la os da ta avstand fra verdens forkjerte begreper og patenterte lærdommer og utrydde alle forkjerte forestillinger og falske begreper, og faa en stabil, klart avtegnet forstaaelse angaaende jordelivets eftervirkninger og dets indflydelse paa det næste liv. Vi skal ikke nu ta i betragtning nogen av de anskuelser som gjør sig gjældende, men alene henvende os til autoriteter.

La det staa klart for os at alle mennesker skal dømmes efter fortjeneste, efter det liv de har levet her paa jorden. «Og jeg saa de døde, smaa og store staaende for Gud, og bøkerne blev oplatt. Og Livsens bok blev oplatt, og de blev dømte efter hvad der staar skrevet i bøkerne, efter deres gjerninger.» Joh. Aab. 20, 12.

Ved dommen skal de hellige utskilles fra de vantro. I mellemtiden opholder aanderne sig i aandernes verden, i de to store hovedavdelinger paradis og helvede, «men naar Menneskesønnen kommer i sin herlighet og alle englene med ham, da skal han sitte paa sin herlighets trone. Og alle folkeslag skal samles for hans aasyn, og han skal skille dem fra hverandre, likesom hyrden skiller faarene og bukkene, og han skal stille faarene ved sin høire side og bukkene ved sin venstre.» Matt. 25, 31—33. Her lærer den kompetente Jesus os, at de hellige skal utskilles fra de

vantro og bli henvist til et sted for sig selv. Dette sted betegner Jesus som hans høire side. Det forklarer, at de hellige skal faa en udmerkelse fremfor de vantro. Og er det ikke naturlig, at de hellige, disse som tror paa Faderen og Sønnen, som har tat det tunge kors op og baaret det med trofasthet indtil enden, forsagende mange behageligheter, taalt haan, spot og nedværdigelse av sine samtidige omgivelser og «fuldkommet løpet og bevaret troen» indtil de maaske har maattet lade sit liv, og alt dette fordi de har villet leve et liv som har været i harmoni med Guds aabenbarede vilje nedigjennem tidene. Er det ikke naturlig at de vil opnaa en herligere lod end deres forfølgere og bødler, eller disse som aldrig har bekymret sig om Guds budskap og ikke har villet undvære livets behageligheter og popularitet av menneskene, fremfor at utvikle sig selv for at bli værdig noget høiere. Er det ikke i harmoni med al retfærdighet, at de trofaste Kristi kjæmper, disse som uten avladelse stod fast ved sit vidnesbyrd og haab, det haab hvorfor de kjæmpet og led ydmygelse av menneskene, at disse skal bli tilfredsstillet i sit haab?

Den nat Jesus blev forraadt tok han kalken og sa: «Denne kalk er det nye testament.» Og i sandhet, Jesus har efterlatt et testament med et værdifuldt indhold. En arvelod som er ufattelig rik. Han efterlot et evangelium hvorved vi kan erhverve os visdom, kundskap og forstand, utvikles paa alle intelligente omraader, med oplysning om at vi hadde mulighet for at bli fuldkomne som Gud er fuldkommen. Og efter dette liv: Hvilken herlig forjættelse har ikke Kristus og Herrens tjenere git de hellige, som er trofaste i adlydelsen av hans evangelium. Det er ikke et konkursbo, om jeg skal faa lov til at benytte dette uttryk, han overlater sine trofaste barn, men en arvelod beredt med herlighet og pragt. «I min Faders hus er der mange boliger, jeg gaar bort og bereder eder et sted.»

Den første store begivenhet som skal finde sted efter det dødelige livs tidsrum, er opstandelsen. Der skal være to opstandelser, en før det tusenaarige rike og en efter dette. Kristus meddeler os i Joh. 5, 28—29: «Forundrer

eder ikke herover, ti den time kommer, paa hvilken alle de i gravene skal høre hans røst, og de skal gaa frem, de som har gjort godt til livsens opstandelse og de som har gjort ondt til dommens opstandelse.» «Ti likesom alle dø i Adam, saa skal og alle levendegjøres i Kristus. Dog hver i sin orden. Den første grøde er Kristus, dernæst de som hører Kristus til udi hans tilkommelse.» Vi er herved klar over, at de hellige skal bli delagtig i den første opstandelse, tusen aar før de øvrige dødes befrielse fra gravens baand, og i denne opstandelse gaar den mægtige begivenhet i *fuldstændig* opfyldelse, som Daniel i kap. 7, 27 profeterer om, sigende: «Men riket og rikernes magt under al himmelen skal gis til et folk av den Høiestes hellige. Hans rike er et evig rike og alle herredømmer skal tjene og lyde ham.»

Hvilken jubel vil der ikke opstige til himmelens Gud, naar alle de helliges længsler er gaat i opfyldelse. At riket er git dem, at Jesus personlig regjerer paa jorden som kongernes konge og herrernes herre, og alle deres fiender staar beskjæmmet for deres øine, naar de ser at denne Jesus, som de holdt det for en daarskap at tro paa, har tat scepteret i sin egen haand og tat de hellige til sig og git dem magt og herredømme og usigelige velsignelser. Hvor maa ikke de hellige juble, naar de ser at alt hvad de har stridd og kjæmpet for gaar i opfyldelse til idel glæde for dem og til nedværdigelse og skam for deres fiender: Naar de med hellig tryghetsfølelse skal bo «enhver under sit vintræ og under sit fikentræ, og ingen skal forfærde dem mere», ti deres bødlers magt er knust. Da behøver de ikke mere frygte for verdens haan, spot og foragt, eller vente forfølgelse, eller være ræd for at bli jaget ut av sine hjem, eller frygte for at deres eiendomme skal tas fra dem, eller være ræd for at bli jaget ut i ørkenen eller være ræd for at lide hunger, tørst eller frost, at bli jaget som et utskud, at miste stilling, ære og anseelse, at bli sat i fængsel og faa bøter eller deres liv skal tas. Nei. «Der skal ikke mere høres om vold, eller om ødelæggelse og forstyrrelse inden dine landemerker: Men du skal kalde frelsen dine mure,

og lovsang er dine porte.» Esai. 60, 18. De hellige skal være omgit av en beskyttende retfærdighets mur, et sted hvor de uretfærdiges arm er lammet og deres onde anslag ingen virkning har. Da skal de uantastet faa utvikle sig paa de omraader som ofte blev dem negtet her, ti sandhetens og retfærdighetens banner vil være deres skjold. Ingen allarmerende efterretninger vil tynge deres sind, men idel gode og lykkelige tidender skal høres. De vil se alt deres arbeide, enten det er for levende eller døde, lykkes for dem og trives under Kristi administration, ti han er deres konge og hersker.

Et mægtig arbeide skal utføres av de hellige i det tusenaarige rike, hvorved de skal utrette frelsende ordinancer for de døde, de aander som venter med længsel at bli utfriet fra fængslet som Esaias taler om. Derved vil de være iblandt «frelserne paa Zions berg». De vil utføre daab for de døde og beseglingens ordinancer for evigheten. De hellige skal fremstilles som vidner mot deres fiender. «Og jeg saa troner og de satte sig paa dem, og der blev git dem magt at holde dom. Og jeg saa deres sjæle som var halshugget for Jesu vidnesbyrd og for Guds ords skyld. Og den som ikke hadde tilbedt dyret eller dets billede, og som ikke hadde tat merket paa sin pande og i sin haand, og de blev levende og regjerte med Kristus i tusen aar.» Joh. Aab. 20, 4. Verdens største vidneavhørelse skal finde sted, idet at alle de helliges forfølgere som nedigjennem tidene har foruroliget dem, skal bli anklaget og de hellige skal være med og dømme dem. «Vet I ikke at vi endog skulde dømme engle?» Al retfærdighet skal ske fyldest.

Man kan godt gaa under en kappe som heter «kristendom» og allikevel forfølge de sande hellige. Paulus og sandsynligvis alle de øvrige skriftkloke gik frem i Guds navn og fængslet de hellige i fordums tid, med den formodning at de gjorde Gud en dyrkelse. Al forfølgelse, det er det samme hvilket navn eller formaal den har, det er dog forfølgelse og kommer fra Satan, selv om det gaar under Guds navn. Det vil ikke forhindre at de blir straffet. Rammer ikke straffen her, saa staar det dog

nedskrevet og vil bli tat tilfølge i Herrens egen beleilige tid.

Efter det tusenaarige rikes fuldendelse, skal den endelige dom holdes, og enhver sjæl bli henvist til sit eget bestemte sted. «Da skal de forstandige skinne som himmelhvælvingen skinner, og de, der førte de mange til retfærdighet som stjernene evindelig og altid.» Dan. 12, 3. Paa denne tid skal der ske frygtelige omveltninger og elementene skal paa Gud den almægtiges befaling bryte ut som en stadfæstelse paa at gjenoprettelsens tid er kommet, og det lille tilsynelatende uanseelige skriftsted «salige er de sagtmodige, ti de skal arve jorden» opfyldes.

«Og jeg saa en ny himmel og en ny jord, ti den første himmel og den første jord var vegne bort og havet var ikke mere. Og jeg saa den hellige stad, det nye Jerusalem stige ned fra himmelen fra Gud, gjort istand som en brud der er prydet for sin brudgom. Og jeg hørte en høi røst fra tronen si: «Se Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og han skal avtørre hver taare av deres øine, og døden skal ikke være mere, ei heller sorg, ei heller skrik, ei heller pine skal være mere, ti de første ting er vegne bort.» Joh. Aab. 21, 1—4.

Nu oprinder en ny æra. En umaadelig herlighet og magt tildeles de hellige. Der skal intet ondt være mere, ti alt det onde er forgangent. Hele jorden skal fornyes og forherliges med en ufattelig herlighet og de hellige eie den evindelig. Disse som i deres jordiske dager var de undertrykte, forfulgte og bespottede, disse som ikke blev fundet værdige at behandles som mennesker, og til sine tider fundet uværdige at beholde livet: «Disse er det hvis legemer er celestiale, hvis herlighet er som solens glans. Ja, Guds herlighet, den høieste av alle, paa hvilken herlighet solen paa firmamentet er et sindbillede som skrevet staar.» «Disse er de der annammede Jesu vidnesbyrd, trodde paa hans navn, blev døpte i likhet med hans begravelse, blev begravet i vandet i hans navn, og dette ifølge den befaling han har git, at de ved at holde befalingene skulde

vorde toet og renset fra deres synder og annamme den Helligaand ved haandspaalæggelse av dem, der er ordinerte og beseglet til denne myndighet. Og hvilke seire ved troen og bli beseglet ved forjættelsens Helligaand som Faderen utgyder over alle dem der er retskafne og sanddru.» «Derfor er alle ting deres, være sig liv eller død, eller det nærværende eller det tilkommende, alt er deres og de er Kristi, men Kristi er Guds.» Pagtens bok 76. kap.

Nu har vi maaske faat et lite indblik i de helliges arvelod. Alle hellige nedigjennem tidene, de trofaste, og hvad der forvendte dem, hvis de er trofaste «indtil enden». Skulde vi ikke ha vore øren aapne for Guds tjeneres røst, og vore øine henvendte paa disse herlige forjættelser. Skulde ikke denne arvelods værdi bidra til at vi arbeider med hele vor sjæls styrke og magt for at bli fundet værdig at annamme den av Gud bestemte og testamenterte arvelod ?

Under hvilken forutsætning var det de hellige i fordums tid forsaget alt for evangeliets skyld, og med sang gik taalmodig gjennem trængslene, som om prøvelsen ikke vedkom dem ? Hvad bidrog til at de med frimodighet, ja endog glæde gik i fængsel for siden at hudstrykes eller bli slaat ihjel ? Med hvilket haab motstod de al nedværdigelse og pinsel, og hvorfor blev de aldrig træt av at bære sine vidnesbyrd, paa trods av at følgerne stod klart avmalet ? Hvorledes kunde de første Sidste Dages Hellige gjennemgaa al den trængsel og besvær, jagende fra sted til sted, aldrig undt ro, i kulde og varme lidende hunger og tørst, bli frarøvet det kjæreste de eiet, bli spredt fra hverandre som faar, somme for ikke mer at sees i dette liv. Hvorledes kunde Joseph, tillikemed alle de andre hellige lade sit liv for Kristi sak, efter et slitsomt liv i Herrens vingaard ? Jo, alt dette kunde utholdes formedelst haabet og forvissningen om en herligere arvelod. En arvelod som skulde bli deres for evig og altid.

La os saaledes brødre og søstre Sidste Dages Hellige, hvem Herren i denne sidste tid har utkaaret at bringe det glade budskap til verden, la os opfylde vore pligter

saa vi kunde bli fundet værdig at faa del i Jesu testamentes arvelod i al evighet i de celestiale boliger. Gaa til møtene, betal eders tiende og fastofre, hold visdomsordet, bær eders vidnesbyrd, ta del i det arbeide som tilbydes dig, og du vil føle en glæde i dit sind, og Herren vil rikelig velsigne dig. Hvorfor skulde vi undlate at arbeide i dette evangeliums tjeneste, al den stund vi vet at selv denne verdens vise ikke kan paavise den mindste feil deri. «Frygter ikke for menneskene, men heller for den som kan fordærve baade sjæl og legeme i helvede.» Djævlen glæder sig nok naar han kan faa en broder eller søster til at bli lunken, ti deri mister evangeliet en kraft. Ta del i arbeidet!

Intet i verden er saa ubøielig som egenkjærligheten.

Hvor let det er for to at vinde, naar *han* er mand, og *hun* er helt ut kvinde.

Høstkonferansen i Trondhjem 1922.

Konferansen begyndte lørdag 7. okt. kl. 8½ under ledelse av konferansepræsident Erastus Johnsen. Tilstede var missionspræsigent Aug. S. Schow. Møtet aapnedes med salmen: «Kom hellige, fremad», bøn av br. John Øien, og fortsatte med salmen: «O, Fader, lad mit hjerte faa.» Efter nogen indledende bemerkninger av præsident Erastus Johnsen talte br. Bernt Rindal over emnet: «Vor religion er ikke haabløs; ti vort haab strækker sig bak død og grav.»

Br. Carl Jensen talte dernæst. Han fremhævet, «at Guds bud og love maa nøiagtig efterleves». «Priser Profeten» blev avsunget, hvorefter missionspræsidenten gjorde nogen bemerkninger om, at «Evangeliet prædikes under store opofrelser, det forkyndes for de fleste nationer og annammes med stor glæde, i særdeleshet i land som er blit prøvet gjennem trængsler. Vi maa tro paa en levende

Gud, en Gud som kan aabenbare sig.» Møtet sluttet med salmen: «Guds aand som en ild.» Taksigelse av br. Gustav Holm.

Søndagsskolens konferanse den 8. okt. kl. 11 form. blev ledet av bestyrer Paul Helberg og aapnedes med salmen: «Da du styrket fra dit leie», bøn av br. Nils Hagen, fortsatte med salmen: «Atter vi samles.» Bestyrer Paul Helberg gav en rapport over søndagsskolens arbeide i det forløpne halvaar og søster Marit Ingdahl en oversigt over det som har været gjennemgaat i den teologiske klasse.

Præsident Erastus Johnsen foreslog til opholdelse i tro og bøn: Paul Helberg som bestyrer av søndagsskolen og Bernt Rindal og Gustav Holm som raadgivere. Som sekretær og kasserer Eva Jensen, lærer John Øien, lærerinder Rosa Johansen, Sofie Halvorsen, Ingvarda Fure, Marit Ingdahl og som organist Eva Jensen. Takket alle som hadde bidratt til at gjøre skolen til en sukces og opmuntret til fortsat arbeide.

Under ledelse av Bernt Rindal gjennemgik barneklassen kirkens organisation. Et godt program bestaaende av sang og deklamation blev dernæst utført av barnene. Missionspræsident Schow uttalte sin glæde over det som var blit utført. Salmen: «Nærmere Gud til dig» blev til slutning avsunget. Taksigelse av str. Nikoline Bjerkenaas.

Konferansen fortsatte søndag efterm. kl. 2 under ledelse av præsident Erastus Johnsen, og aapnedes med salmen: «Nu Israels gjenløser». Bøn av br. Carl Jensen og fortsatte med salmen: «Nu lyder atter Jesu bud». Br. Hans Lange læste utenat det 76. kap. i Paktens bok og det 11. kap. i Hebræerbrevet, hvorefter br. John Øien talte. Han var glad for at være en borger av et rike, til hvilket Herren selv er grundlægger. Br. Nils Hagen bevidnede sandheten av evangeliets principper. «Hist bak Vestens fjerne høie» blev sunget, hvorefter præsident Johnsen avgav rapport over utført arbeide. Talte en kort stund til forsamlingen. Bar vidnesbyrd om, at den Helligaands kraft gjør sig gjældende i vore dager. Missions-

præsident Schow fremholdt, at intet er herligere end missionsarbeidet. Derefter foreslog han at opholde i tro og bøn kirkens generalautoriteter, samt missionens og konferansens autoriteter som følger: Som præsident over den europæiske mission David O. McKay, over den norske mission Aug. S. Schow. Præsident Erastus Johnsen blev løst fra sin stilling som præsident over Trondhjems konferanse. Til slutning blev salmen: «Gjør hvad er ret» avsunget. Taksigelse av br. Osvald Johansen.

Konferansen fortsatte søndag aften kl. 7 i Folkets hus og lededes av præsident Erastus Johnsen. Aapnedes med salmen: «Lover den Herre», bøn av br. Nils Hagen, fortsatte med salmen: «Morgenen saa deilig oprinder». Første taler var præsident Johnsen. Han gav en skildring av Johannes den døper, forløperen for Kristus, hans utvælgelse, og hvordan han, utdannet i inspirationens skole, traadte frem og begyndte sin prædiken. Beviste daabens nødvendighet. Bar vidnesbyrd om, at himmelens Gud har talt til jorden igjen. En duet av søstrene Lagerta Kristiansen og Mary Woldseth. Missionspræsident Schow talte over endel av Bibelens uopfyldte profetier, at det inspirerte ord maa og vil gaa i opfyldelse. Møtet sluttedes med salmen: «Nærmere Gud». Taksigelse av br. Carl Jensen.

Ungdomsmøte avholdtes mandag 9. oktober kl. 8½ under ledelse av foreningens præsident John Øien, og aapnedes med salmen: «Morgenrødens straaler bryde», bøn av br. Hans Lange, fortsatte med salmen: «Evighets pagt». Søster Georgine Jensen, præsidentinde for den kv. hjælpeforening, gav rapport over foreningens arbeide i det forløpne halvaar og præsident John Øien over ungdomsforeningens virksomhet. Salmen: «Se et land» blev avsunget, hvorefter præsident Erastus Johnsen foreslog til opholdelse i de helliges tro og bøn, den kvindelige hjælpeforenings bestyrelse samt distriktssøstrene, saavelsom ungdomsforeningens bestyrelse samt Bernt Rindahl som lærer i den teologiske klasse. Han uttalte sin tilfredsstilleles over arbeidet som var utført. «Evangeliet vil føre alle

fremad som lever for det.» Efter avsyngelsen av salmen «Lover den Herre» holdt missionspræsidenten en alvorlig tale om livets forgjængelighet; talte ogsaa om kvindens store mission. Til slutning salmen: «Blæs sagte.» Taksigelse av præsident Erastus Johnsen.

Som avslutning paa konferansen avholdtes en fest tirsdag aften, hvor et godt program blev utført.

Marit Ingdahl.

Der gives ikke noget elskværdigere paa jorden end en from, taalmodig kvinde.

Høit var du elsket, dypt er du savnet.

Av ældste *Henry Larsen*, Kristiania.

Fred mellem mennesker!
Guds fred paa jord!
Hans dug paa hver uskyldig blomst hernede!
Du gyldne sol, som daler mild og stor,
O, dal ei over nogen broders vrede.
(Conradi).

Ifølge med en av de lokale brødre, gik jeg for en tid siden over en av de herværende kirkegaarde og hvor øiet faldt paa de forskjellige gravkors og støtter, møttes man av dette saa misbrugte uttryk: «Høit var du elsket, dypt er du savnet.»

Det er ikke min mening at kritisere denne inskription i og for sig, men kun sætte fingeren paa det beklagelsesværdige faktum at elskoven og savnet kommer litt sent. Hvor menneskene er underlige. Vi er alle mere eller mindre like. Mens vi hadde anledningen til at gavne vore medmennesker benyttet vi den ikke, man venter heller til døden kommer som en midler mellem menneskelige kontraster, og saa spanderer vi heller — i forhold til vore pekuniære forutsætninger — en støtte eller et litet kors med ovennævnte inskription. Hvor meget større tilfredsstillelse hadde vi ikke hat om vi hadde sat denne støtte, dette kors op for vore medmennesker mens de levet, og

kanske paa denne maate gjøre livet litt lysere og lette litt paa en kanske kummerfuld og misforstaat tilværelse, og være den direkte aarsak i at andre kommer op til de lysere høider i menneskelivet.

Jeg læste engang følgende: Kan du huske, skrev en dame til sin veninde, da vi sat i haven hjemme hos mig, og min lille datter bad om en hvit rose som det var mange av. Jeg negtet hende det. Nu er hun død, og hun har faat alle de hvite roser, men den *ene* hun bad om kan jeg aldrig faa git hende. Der er skjult en stor sandhet i denne historie. Naar vi tænker os om, saa vil nok nogen hver av os huske paa en slik *hvit rose* som vi ikke gav.

Det jeg egentlig tilsigter med disse linjer er at faa væk litt av den religiøse banalitet der omslutter enkelte som et skal, hvorigjennem livets realiteter ikke kan faa trængt sig ind, som indhyller sig i et selvretfærdighets panser og ikke paa sæt og vis vil anerkjende de av sine medmennesker som ikke er saa velsignet med et religiøst ydre, som kanske mangler den graatkvalte kunstige patos under utførelsen av de kirkelige gjøremaal, som f. eks. bøn o. s. v. Alt som er kunstig er ikke egte. Derfor væk med dette. La et pust av friskt aandsliv lufte ut dette og gjøre os alle bedre, inficere os med det rette serum mot intellektuelle bakterier, og saa føre evangeliet fremad paa et bredere grundlag. La alle vise ved sin opførsel at man anerkjender selv de daarligste blandt os, baade i kirke og samfund. Alle pligter at samle sig kundskap, ikke bare mænd, men ogsaa kvinder, at utvide sine aandelige perspektiver og saaledes samle sig forstand nok til at sætte hverandre en bautasten av tolerance og forstaaelse mens vi befinder os paa livets middagshøide, mens vor livssol staar i zenit.

Herre! La ogsaa de blomster dø,
som sætter i hjertet hovmods frø
som os skader.

Herre! La falme med løvet nu
alt det onde i sind og hu,
alt det haarde.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

I Rom besat jøderne den største del av Trastevere, eller den høire flodbred av Tiberen. Fra Julius Cæsars tid hadde de faat tilladelse til at opføre synagoger og nød mange andre privilegier. Alle disse jøder, som levet utenfor Palæstina og som utgjorde et flertal av hele nationen, blev i almindelighet kaldt «de adspredte». Det var dem som jøderne sigtet til, naar de, talende om Jesus, sa: «Mon han vil gaa hen til dem, som er adspredte blandt grækerne, og lære grækerne?» (Joh. 7, 35.)

Allikevel betragtet disse jøder endnu Jerusalem som deres centrum og ansaa synedriumiet (eller høiraadet) som deres høieste kirkeret, og de sendte aarlig pengegaver og ofre til Templet samt besøkte det fra tid til anden under de store festligheter.

Det er let at se, hvorledes denne tingenes tilstand hjalp til at utsprede evangeliet. Paaske- og pinsefestene bragte mange av disse adspredte jøder fra de omliggende naboland til Jerusalem. Disse tusener, som ikke var bosittende i denne by, hadde derved leilighet til at bli bekjendt med Jesu lærdommer og mirakler ved disse aarlige fester. Det var ogsaa under den store paaskefest at korsfæstelsen fandt sted. Femti dager efter var det pinse, hvor disse vidunderlige begivenheter fandt sted, om hvilke der er berettet i det andet kapitel av Apostlenes Gjerninger.

Saaledes kan vi forstaa, hvorledes det gik til, at folk fra forskjellige nationer blev samlet; likeledes tungemaalsgavens vigtighet, hvorved enhver kunde høre Guds vidunderlige gjerninger forkyndes i sit eget sprog. (Se Ap. Gj. 2, 5, 9—11.)

Disse bragte ved deres hjemkomst nythetene angaaende kristendommen med sig. Dernæst fandt apostlene paa deres missionsreiser synagoger i alle betydelige byer og steder og likeledes gudfrygtige mennesker, som saa fremad til Messias komme og Israels forløsning. Av disse maa omtales Dorkas og Cornelius (Ap. Gj. 9. og 10. kap.), Lydia

(Ap. Gj. 16, 14), Aquilla og Priscilla (Ap. Gj. 18), Eunike og Lois Timotheus' mor og bedstemor samt mange andre.

Enhver synagoge var saa at si et stoppested for misjonærerne, hvor de blev mottat av baade venner og granskere, som allerede var der for at by dem velkommen. Jødernes indflydelse hadde ogsaa hjulpet til at undergrave hedenskapet og derved beredt grundvolden for kristendommen. I saa høi grad var dette tilfældet, at den romerske filosof Seneca idet han taler om jøderne sier: «De overvundne gir overvinderne love.» Josephus sier i sin «Antiquities book» 18: «Mange av jøderne beklædte høie embeder og levet ved prinsernes hof. Endog Neros hustru, keiserinde Popæa, var en jødisk proselyt.» I sin autobiografi sier han, at han gjorde denne keiserindes bekjendtskap ved en jøde, som var en av Neros favoriter; paa hans forbønner bevirket hun, at nogen fængslede jødiske prester blev løslatt, og han selv mottok store gaver av hende. Det var ogsaa hendes indflydelse, der var skyld i meget av den bitterhet, som karakteriserte de helliges forfølgelse under Neros regjering.

Juvenal, en latinsk digter, latterliggjor de jødiske skikkes indflydelse; ogsaa mange av grækerne trodde ved at folge Sokrates lærdomme paa en «ukjendt Guds» tilstedeværelse. Det ligger i et menneskes sande natur at tro noget. Da hedenskapets urimeligheter blev lagt for dagen, faldt menneskene i anden overtro. Mere og mere foltes ønsket om en sand religion. Endog samaritanerne, som var ledet saa langt paa avveie av troldkarlen Simons trolddomskunster, at de kaldte ham «Den store Guds kraft», forstod og mottok evangeliets lærdommer. (Ap. Gj. 8, 5.) Saaledes gik det ogsaa med Sergius Paulus, som utilfreds med hedenskapet, hadde sluttet sig til en jødisk troldkarl og falsk profet ved navn Elimas; ogsaa han blev vundet for den kristne tro ved Paulus' prædiken. (Ap. Gj. 13, 6—11). I sandhet, den tids bedste egenskap var en sterk religiøs længsel.

Formodningen om Messias' komme var paa den tid i forskjellige former og grader av tydelighet spredt over hele verden, ved nationenes politiske sammenstot og ved

deres intellektuelle og religiøse berørelse, og bebudet likesom den første røde stripe paa horisonten den fremrykkende dag. Perserne skuet efter Sofiosch, som skulde overvinde Ahriman og hans mørkhetens rike. Kinesernes vismand Konfucius, hadde betydet sine disciple, at en forløser skulde komme i Vesten. De vise mænd, som kom for at tilbede jødernes nyfødte konge, maa vi betragte som repræsentanter for de orientalske hedningers haab om Messias.

De vestlige nationer derimot saa henimot Østen og ventet derfra en bedre dags frembrytning. De romerske historieskrivere, Suetonius og Tacitus, taler begge om, at det var den almindelige mening, at en ny universal keiser snart vilde bli opreist i Østen, og stedet hvor han skulde komme antoges at være Judæa.

Saaledes kom verdens frelser i en tid, som historien hverken før eller senere har set make til. Midt i den tid, da de ældgamle slegters læreformer var ved at utdø, mens de ting, der hadde været gjenstand for menneskenes entusiastiske kjærlighet, var ved at visne, kom Kristus, for at menneskeheten ved ham skulde motta et nyt, ungdommelig liv.

Det er sandt, den forstokkede jødedom vandrer endnu lik en aand igjennem alle tidsaldre og alle land, men kun som et uimotsigelig levende vidne om den kristne religions guddommelighet.

Jøderne, som var adspredte i Østens forskjellige land, kom i berøring med disse lands sæder og skikker, hvorved de jødiske særegne traditioner tildels utslettedes og beredte manges sind til mere klarsynte og frisindede betragtninger. Av denne grund finder vi, at flere av de mest nyttige mænd i den apostoliske kirke hørte til denne klasse, saasom Stephanus, martyren, Philippus, fattigforstanderen samt Paulus og Barnabas. Barnabas var i sandhet en av de mest merkværdige mænd paa sin tid. Han var født paa øen Cypern, men flyttet derfra til Jerusalem, hvor han blev et av de aktive medlemmer i den apostoliske kirke. (Forts.)

Daab.

I Haugesund blev Helmine Olsen døpt den 26. sept. av ældste Lars Birkeland. Haandspaalæggelse av ældste Anton Birkeland.

Knut Berge blev døpt den 1. okt. av ældste Anton Birkeland. Haandspaalæggelse av ældste Hans Heggen.

— — —

I Stavanger blev Bertha Ulshagen døpt den 30. sept. av ældste Sverre Jensen, som ogsaa utførte haandspaalæggelsen.

— — —

I Trondhjem blev Ellen Johnsen Brenne døpt den 26. sept. av ældste Erastus Johnsen. Haandspaalæggelse utførtes av samme.

Josefine Halvorsen og Jenny Halvorsen blev døpt 9. okt. av Erastus Johnsen. Haandspaalæggelse utførtes av missionspræsident Aug. S. Schow og ældste Carl Jensen.

— — —

I Kristiania blev Walter Lorang Jensen døpt den 19. sept. av missionspræsident Aug. S. Schow. Haandspaalæggelse ved ældste Julius Stenersen.

Kristian Fredrik Sørensen, Hilda Anette Johansen, Helga Kristine Samuelsen og Anny Margareth Jacobsen blev døpt den 22. okt. av ældste Geo. A. Widsten. Haandspaalæggelse utførtes ved missionspræsident Aug. S. Schow og ældstene Erastus Johnsen og Hyrum Norseth.

Mænd, der har ubetydelige hustruer, gaar næsten altid tilbake.

Den ære kommer temmelig sent, der først vises os efter vor død.

INDHOLD:

De helliges arvelod 321
Høstkonferansen i Tr.hjem 1922 328
Høit var du elsket, dypt er du savnet 331
Filosofien av evangeliet. (Forts.) 333
Daab 336

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.